

Er forandring altid til det bedre ?

Sommeren kaster mange mærkelige ting af sig – herunder også en meget tidlig aflevering (søndag) af ugens klumme, eftersom turen går til Wales tidlig mandag morgen. Det kan jeg godt tillade mig at skrive nu, hvor vi er inden for 48-timers grænsen. Ellers er alt omkring dommerpåsætningen fortroligt. Det betyder så også, at jeg må give afkald på at kommentere på denne weekends Superligarunde. Men dukker der noget spændende op, skal det nok komme forbi snarest muligt.

Men selveste chefredaktøren var så elskværdig i sidste uges leder at banke direkte ned i én af mine kæpheste, da han omtalte de nye tiltag, som IFAB nu skal muntre sig med i nogle forsøgsordninger: indspark i stedet for indkast, 3 x 30 i stedet for 2 x 45 minutter osv. Man skal altid være åben for nye idéer – men fodbold skulle gerne blive ved med at ligne fodbold. Jeg vil påstå, at én af styrkerne ved fodbold i modsætning til andre boldspil, som har flakset hid og did, er, at man har et regelsæt, som i det store og hele er genkendeligt, når man går tilbage til 1863 og sammenligner.

Man må aldrig stivne, og spillets udvikling kan gøre, at man må justere hist og pist. Det er fint nok (og det holder også os andre beskæftigede), men man må aldrig give efter for modefænomener. Jeg har stor respekt for Arsène Wengers indsats som træner, men jeg er knap så imponeret af hans indsats med den nye FIFA-kasket. Chefredaktøren nævner hans propaganda for VM hvert andet år – men også idéen om indspark i stedet for indkast er efter min ringe mening en dødssejler.

Hvis man havde spolet tiden vel 20 år tilbage, ville man se, at det forsøg er kørt, og det gik helt i vasken. Det kostede meget mere spildtid, fordi man nu skulle have modspillerne 9,15 meter væk, så vi fik bare en gentagelse af hele showet omkring frispark, som notorisk er én af de største tidsrøvere (og nej, det er ikke VAR, hvilket jeg kan underholde om en anden god gang).

Styrken ved fodboldloven er, at kernen i lovstoffet er stort set uforandret gennem 150 år. Det kan man så mene er ærkekonserverigt, men hvorfor dog ændre på noget, der fungerer ? Jeg får med min DBU lovgruppe-kasket jævnligt forslag til lovændringer fra velmenende tilskuere, men – rent bortset fra, at det ikke bare er noget, som man kan indføre egenhændigt i Danmark – de fleste bryder så radikalt med det eksisterende, at resultatet ikke længere er fodbold, som vi kender det.

Og det er jo ikke fordi der ikke er blevet foretaget lovændringer undervejs i de godt 150 år. F.eks. måtte målmanden i begyndelsen tage bolden med hænder over hele banen, bare det var 'til forsvar for eget mål'. Offside-reglen er der blevet skruet på utallige gange, både med hensyn til antal forsvarsspillere, der skulle tages med i betragtning, og spørgsmålet om hvad vej vægtskålen skulle tippe, hvis en angriber var 'på linje'. 'Berøven af oplagt scoringsmulighed' til en udvisning er faktisk også en relativt ny foreteelse – vi skal vel bare omkring 40 år tilbage – og den regel ville ingen formentlig bryde sig om at leve uden, hvis man tager nutidens briller på. I forne tider kunne man slagte en mand med frit løb mod mål, og det ville maksimalt koste en advarsel. 'What does football expect ?'. I hvert fald ikke dette.

Og så må vi ikke glemme tilbagespilsreglen til målmanden, som gav et ramaskrig uden lige, da den kom i 1992. Faktisk havde vi en lokalunionsformand, som argumenterede for, at den regel måtte vi for guds skyld ikke implementere i breddefodbolden, for den ville slå alt ihjel. Men nu er fodboldloven heldigvis ikke et tag selv-bord, hvor man bare tager de regler, som passer én.

I dag kunne ingen vel forestille sig et liv uden den regel – den har givet mere effektiv spilletid, og den har givet os en helt anden type målmand, som nu også er nødt til at være god ved fødderne. Til gengæld kan vi lokalt glæde os over, at det nok var med til at sikre os et EM i 1992, at reglen først trådte i kraft nogle få dage senere. Man kan jo prøve at gense finalekampen og tælle antal tilbagelægninger. Det er ikke for at tage noget fra præstationen – for man spiller jo efter de regler, der er.

Om de andre bolde, som er oppe i luften, kan jeg kun sige, at det lyder spændende, men det har næppe en chance. 3 x 30 minutter er helt fint i træningskampe – men i turneringskampe ? Og hvad med den dag, hvor der er en orkan på langs ad banen ? Det kommer til at give det ene hold en fordel, uanset hvordan vi vender og drejer det.

Effektiv spilletid kunne måske have en fremtid, men det har den helt klare sikkerhedsmæssige ulempe, at så ved man ikke, hvornår en kamp slutter. Jeg vil meget hellere have, at dommeren som ejeren af stopuret holder styr på, hvis en forhaling af tiden tager overhånd – og så bare lægger tiden på i den anden ende. Når man ser på, hvor meget tid der rent faktisk går tabt ved dødbolde, tildeling af følgestrafte, skadesbehandling og scoringsjubel, vil mange kampe blive til regulære midnatsforestillinger.

Nu er det heldigvis ikke så ligetil at få gennemført regelændringer. IFAB har otte medlemmer, hvoraf de fire kommer fra de britiske øer (det er trods alt dem, der har opfundet fodboldspillet), og de sidste fire kommer fra FIFA. En vedtagelse kræver seks stemmer. Det vil sige, at de britiske øer ikke kan gennemtrumfe noget, uden at de har to medlemmer fra resten af verden med – og omvendt.

Jeg har taget fejl mange gange før (og er sikkert heller ikke færdig med det), men mit helt personlige bud er, at man lader forsøget med indspark køre, og så dør det ellers en stille død. For jeg har ikke fantasi til at forestille mig, at konklusionen skulle blive anderledes end for 20 år siden. Det er det samme, som tidligere er sket med diverse forslag til justering af offside-reglen – ét af dem afprøvet ved et ungdoms-VM, hvor man kun kunne være offside, hvis man var på den forkerte side af straffesparksfeltets grænselinje. Efter nogle minutter lå alle og gispede efter vejret, fordi der simpelthen blev for få spilafbrydelser.

Fodboldloven er ikke – og må aldrig blive – en statisk størrelse. Men den skal heller ikke være et eksperimentarium, som det f.eks. skete i 1970'erne, hvor den amerikanske liga på egen hånd indførte 'amerikanske straffespark' i stil med ishockey, hvor angriberen fik bolden på midten og så ellers havde frit løb mod mål. Den snilde manøvre var tæt på at få sendt USA ud af FIFA, for selvfølgelig kan man ikke bare lave sine egne regler.

Så lad os gå efter de justeringer, som spillets udvikling kræver, uden de store revolutioner. Hvis nogen skulle være interesseret i fodboldlovens historie som sådan, kan jeg sige, at der inden for et stykke tid vil komme en lidt revideret genudsendelse af tidligere artikler med det som tema. Pudsigt nok hænger det sammen med, at der også bliver en form for ferie her, selv om guderne skal vide, at det går stærkt lige nu. Måske også lidt for...

Fortsæt med at nyde sommeren, og lad os sammen glæde os til en masse god fodbold de kommende uger.